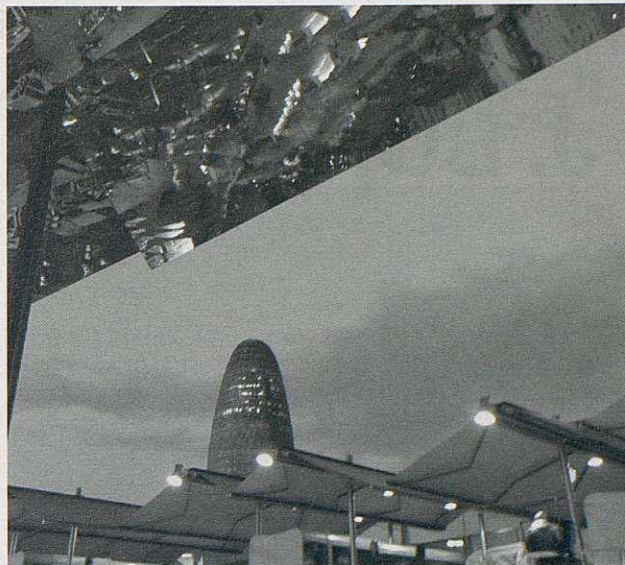

deix més semblant al del vicari d'Olot. La puntualitat marca *Barcelona* ha deixat d'escoltar els expressos de mitjanit amb retard i destinació a l'estació de França per apuntar els rellotges amb els esgarips que tenyeixen el cel del color verd que irradia aquest dit diví, la fita del profeta. Una ombra a la Sagrada Família, inacabada encara per decisió de la fundació que la gestiona. Han acordat, amb bon criteri, alterar el projecte i aixecar el sostre del temple gaudinià. A veure qui la farà més llarga apuntant els déus?

Si l'alta velocitat toorejant la Sagrada Família va estar un episodi significat de principis de segle, la guerra religiosa i cultural que assotà després la ciutat va estar més agra. Algú hi va fer una estratègia per tapar les pretensions separatistes dels catalans després que el canvi de rei no va estar prou eficaç. Que el pecat fa forat! A les hemeroteques de l'època hi ha els arguments i les repliques diverses que enriuen el moment. Els dirigents de la dreta més rànica argumentaven que la mesquita representa uns principis absolutament contraris a la convivència amb uns valors que entren en col·lisió amb els nostres i amb la Moreneta. Els milionaris de Qatar contraatacaven dient que els barcelonins marca *Barcelona* haurien d'estar orgullosos que els musulmans transformessin el dolor dels braus i les rebotcades del José Tomás en un centre espiritual.

La polèmica, els sabotatges, els comentaris a les xarxes, la comunicació en general hi tenia un centre d'interès permanent i en brases roents, que no s'han apagat encara del tot al 2020. Les campanyes anti-taurines van estar una anècdota comparades amb la guerra santa marca *Barcelona*. Religions imposant la seva capacitat de perdó, de comprensió, d'exemple moral i d'ascensor cap al més enllà paradisiac a cops de roc per les cantonades de la Gran Via. Va estar dur d'arribar a aquest estat actual on la ciutat s'ha encalmat, com si es tractés d'esbravar un cava xarbotat. Barris peculiars en una ciutat atacada per la síndrome d'una Jerusalem a la catalana. Va caldre molta pedagogia, molts sermons conciliadors i més estudis macroeconòmics per arribar a entendre que els bàrbars del nord i els rics del sud ja no ens conquereixen, directament ens compren.

No va faltar, abans que Catalunya fos independent, aquells que hi van veure una estratègia per acostar a la foguera nacionalista els marroquins i els pakistanesos que van tenir dret a votar la secessió de Catalunya. Un gest dels partits polítics de l'època per estendre-hi la influència alhora que els immigrants amb papers creien que els seus comerços també en sortien beneficiats de l'allau pelegrí que visita la Monumental Meca taurina. Encara avui dia, al complex turístic de la mesquita, s'hi poden adquirir, regatejant, toros de plàstic amb banderilles.

Qui ens havia de dir com de rendible ha estat la iniciativa que ens ha portat al moment actual. La marca *Barcelona* oneja pels paradisos comercials de la globalitat. Adossar a la Plaça Sant Jaume, entre l'Ajuntament i la Generalitat, la rèplica a escala més funcional del Kremlin ha estat un èxit. Convertir el Passeig de Gràcia en un jardí oriental amb xamfrans escarnint la Gran Muralla, un encert. Jo crec que l'última proposta de *Google* per aixecar les oficines a la muntanya de Montserrat, amb gratacels més enlairats que el minaret, serà definitiu.

"il-luminem la catalana terra, guiem-nos cap al cel".

Josep Labró i Basegaña

Bar - Restaurant

LA BIMBA

Menú Diari - Entrepans
Especialitat en tapes variades i marisc

Avgda. Verge de la Salut, 15 - Tel. 93 844 68 68 - SANTA EULÀLIA DE RONÇANA